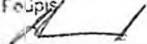

Rzeszów, 20.05.2021 r.

Rada Doskonałości Naukowej 00-901 Warszawa, pl. Defilad 1 Dział Kancelaryjny WPŁYNEŁO (RPW)	
24. 05. 2021	
Znak sprawy. ZA. 4000 54. 2021	
Podpis 	Zal. 2-2

Uniwersytet Rzeszowski
Kolegium Nauk Humanistycznych
Aleja Rejtana 16 c
35-959 Rzeszów

za pośrednictwem:

Rady Doskonałości Naukowej
pl. Defilad 1
00-901 Warszawa
(Pałac Kultury i Nauki, p. XXIV, pok. 2401)

Anna Rudyk

Uniwersytet Rzeszowski
Kolegium Nauk Humanistycznych
Instytut Neofilologii
Katedra Filologii Rosyjskiej

Wniosek

z dnia 20 maja 2021 r.

o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie **nauk humanistycznych** w dyscyplinie¹ **językoznawstwo**

Określenie osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie
stopnia doktora habilitowanego

monografia autorska *Zwroty adresatywne w języku polskim i rosyjskim*,
Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2021,
254 strony, ISBN 978-83-7996-880-0

Wnioskuje – na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie
wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) – aby komisja habilitacyjna podejmowała
uchwałę w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w głosowaniu **tajnym/jawnym**^{*2}

Zostałem poinformowany, że:

*Administratorem w odniesieniu do danych osobowych pozyskanych w ramach postępowania w
sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego jest Przewodniczący Rady Doskonałości
Naukowej z siedzibą w Warszawie (pl. Defilad 1, XXIV piętro, 00-901 Warszawa).*

Kontakt za pośrednictwem e-mail: kancelaria@rdn.gov.pl, tel. 22 656 60 98 lub w siedzibie organu. Dane osobowe będą przetwarzane w oparciu o przesłankę wskazaną w art. 6 ust. 1 lit. c) Rozporządzenia UE 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w związku z art. 220 - 221 oraz art. 232 – 240 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w celu przeprowadzenie postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego oraz realizacji praw i obowiązków oraz środków odwoławczych przewidzianych w tym postępowaniu.

Szczegółowa informacja na temat przetwarzania danych osobowych w postępowaniu dostępna jest na stronie www.rdn.gov.pl/klauzula-informacyjna-rodo.html

.....
Anna Rudyk
.....
(podpis wnioskodawcy)

Załączniki:

1. Dane wnioskodawcy
2. Kopia dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora
3. Autoreferat
4. Wykaz osiągnięć naukowych
5. Dwie elektroniczne kopie wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego wraz z załącznikami na dwóch informatycznych nośnikach danych (typu „pendrive”)

---

¹ Klasyfikacja dziedzin i dyscyplin wg rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin w zakresie sztuki (Dz. U. z 2018 r. poz. 1818).

² * Niepotrzebne skreślić.

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko

Anna Rudyk

2. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe

2007 – tytuł magistra filologii rosyjskiej o specjalności nauczycielskiej uzyskany na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Rzeszowskiego

temat pracy magisterskiej: *Односоставные предложения в структуре диалога в русском и польском языках*

promotor: dr hab. prof. UR Zofia Czapiga

recenzent: dr Dorota Chudyk

2012 – stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa – filologia rosyjska uzyskany na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Rzeszowskiego

temat pracy: *Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach z predykatywami modalnymi i wartościującymi w konfrontacji z językiem polskim*

promotor: prof. dr. hab. Zofia Czapiga

recenzenci: prof. dr hab. Ewa Komorowska (Uniwersytet Szczeciński)

prof. dr hab. Tadeusz Szczerbowski (Uniwersytet Pedagogiczny im. KEN w Krakowie)

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Od 1 października 2012 r. jestem zatrudniona na stanowisku adiunkta w Zakładzie Językoznawstwa Porównawczego (w latach 2012–2018 w Katedrze Filologii Rosyjskiej, 2018–2019 w Instytucie Filologii Rosyjskiej, a obecnie – w Katedrze Rusycystyki UR).

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zm.)

Jako osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę do wszczęcia postępowania habilitacyjnego, wskazuję monografię autorską pt. *Zwroty adresatywne w języku polskim i rosyjskim*, Rzeszów 2021, 254 strony, ISBN 978-83-7996-880-0.

Przedmiotem rozprawy jest analiza porównawcza zwrotów adresatywnych wyekscerpowanych z tekstów współczesnej polskiej prozy i jej przekładu na język rosyjski. Praca ma charakter materiałowy, podstawową jednostką prowadzonego badania jest dwutekst, czyli tekst oryginału i przekładu rozpatrywane łącznie, jako całościowy obiekt analizy lingwistycznej. Materiał faktograficzny tworzony przez repliki dialogów, zawierających zwroty adresatywne, pochodzi z tekstów pisanych i stanowi w nich reprezentację języka mówionego. Wykorzystanie jako źródła współczesnej prozy obyczajowej i kryminałów zostało podyktowane chęcią zgromadzenia wypowiedzi, które będą możliwie najbliższe dzisiejszej mowie. Bohaterowie często wielowątkowych utworów wchodzi bowiem w rozmaite relacje międzyludzkie, są ukazani w różnych sytuacjach życiowych. W mojej ocenie, ich wypowiedzi są odzwierciedleniem języka, jakim posługujemy się w codziennych okolicznościach.

Praca składa się ze wstępu, rozdziału teoretycznego, części analitycznej podzielonej na cztery podrozdziały poświęcone poszczególnym typom zwrotów adresatywnych i zakończenia. Badanie prowadzę jednokierunkowo, uznając za wyjściowy tekst polskojęzyczny. Osobną część pracy stanowi podsumowanie, zawierające wykaz odnotowanych form apelatywnych i ich rosyjskich ekwiwalentów przekładowych oraz inne zestawienia tabelaryczne, porządkujące ujawnione w toku analizy prawidłowości.

We wstępie przedstawiam cel i metodologię pracy oraz obiekt analizy. Ponieważ w aspekcie badań nad dwutekstami kluczowe mogą się wydać pojęcia ekwiwalencji i adekwatności przekładowej, przybliżam je czytelnikowi, odwołując się do prac J.C. Catforda i R. Lewickiego.

W rozdziale teoretycznym, zatytułowanym *Zwrot adresatywny w świetle badań językoznawczych*, zamieszczam przegląd wybranych prac poświęconych zagadnieniu zwrotu adresatywnego. Przytaczam m.in. kategoryzację leksykalno-semantycznych typów nazw adresata A.W. Połonskiego oraz klasyfikację form nominalnych zaproponowaną przez E. Tomiczka, którego monografia *System adresatywny współczesnego języka polskiego i*

niemieckiego. Socjolingwistyczne studium konfrontatywne od wielu lat stanowi punkt wyjścia do badań nad adresatywnością (nie tylko w ramach porównywanych przez autora języków). Istnienie licznych opracowań poświęconych adresatywności nie oznacza, że temat został wyczerpany – wręcz przeciwnie – jest to dowód jego istotności, a możliwość doboru różnorodnych źródeł materiału faktograficznego, ujęcia synchronicznego, diachronicznego czy podejścia porównawczego w aspekcie różnych języków, dostarcza szerokiego wachlarza zajmujących problemów i czyni zagadnienie ciągle aktualnym. W tym miejscu chciałabym doprecyzować, co oczywiście uczyniłam w książce, iż przedmiotem prowadzonego przeze mnie badania są jedynie zwroty do adresata określone przez E. Tomiczka jako niezintegrowane składniowo, czyli odpowiadające definicji rosyjskiego terminu *обращение*.

W tej części pracy została też wyeksponowana rola form adresatywnych w komunikacji międzyludzkiej. Uważam, że należy ją interpretować w dwóch aspektach: w odniesieniu do etykiety językowej oraz jako realizację funkcji pragmatycznych. Obie płaszczyzny pozostają, rzecz jasna, w ścisłej korelacji, bowiem pragmatyczne znaczenie adresatywne można rozumieć jako zawarty w praktyce językowej stosunek mówiącego do używanych znaków i odpowiedni wpływ tychże znaków na ludzi.

Rozdział badawczy monografii nosi tytuł *Zwroty adresatywne w języku polskim w konfrontacji przekładowej z językiem rosyjskim* i obejmuje cztery podrozdziały. Pierwszy z nich został poświęcony zwrotom adresatywnym wyrażonym terminami pokrewieństwa. Takie formy są z reguły kierowane do przedstawicieli starszego pokolenia, gdyż w relacji odwrotnej typową formułą adresatywną jest imię własne wraz z całym szeregiem derywatów słotwórczych. Ciekawym zjawiskiem obserwowanym w grupie nazw członków rodziny jest możliwość tzw. przesunięcia pragmatycznego, które polega na tym, że termin pokrewieństwa może zostać skierowany jako zwrot adresatywny do osoby pozostającej z mówiącym w innej relacji rodzinnej – na przykład, jeśli mężczyzna zwraca się do swojej siostry *ciociu* w sytuacji, gdy niedawno urodziło mu się dziecko i adresatce została przypisana nowa rola w rodzinie. Sprzyja to pośrednio wzmocnieniu tworzącej się więzi rodzinnej. Jednostki leksykalne tworzące tę grupę mogą być też używane metaforycznie, jako przykład może posłużyć chociażby wyraz *brat/брат*, który w obu porównywanych językach bywa używany jako synonim leksemu *przyjaciel/друг*. Uważam, że każdy zwrot adresatywny należy analizować na tle konkretnego kontekstu, gdyż w zależności od konsytuacji ten sam zwrot może mieć odmienne nacechowanie. Przykładem jest forma adresatywna *dziecko*, która równie dobrze może być wyrazem troski, jak i negatywnej oceny (jeżeli mówiący kieruje ją do adresata, przekazując implicytnie treść ‘jesteś naiwny jak dziecko’).

W języku polskim formą normatywną dla adresatywów wyrażanych terminami pokrewieństwa jest wołacz. W mowie obserwuje się co prawda tendencję do zastępowania wołacza mianownikiem, jednak w przypadku danej grupy zwrotów adresatywnych jest to rzadkością. Wołacz jest niekiedy traktowany jako nośnik szacunku do adresata wypowiedzi, co znajduje uzasadnienie w założeniu, że relacje rodzinne z reguły charakteryzuje atmosfera bliskości, wzajemnego zrozumienia i poszanowania. Mimo iż paradygmat rzeczownika rosyjskiego nie uwzględnia tego przypadku, w tekstach źródłowych odnotowałam formy określane jako *nowy wołacz* / *новый звательный падеж* (np. *мам, пап, дядь*), będące zredukowanymi o końcówkę fleksyjną formami rosyjskich rzeczowników I deklinacji, których użycie jest ograniczone właśnie do wokatywu, przez co funkcjonalnie odpowiadają polskiemu wołaczowi.

Podrozdział poświęcony analizie antroponimów stanowi najbardziej obszerną część rozdziału badawczego. Obejmuje on analizę imion własnych, nazwisk i przezwisk użytych w funkcji adresatywnej. Grupa ta jest zróżnicowana nie tylko ze względu na okoliczności użycia, ale również z uwagi na sytuację pragmatyczną, która wiąże się ze sposobem wprowadzenia do obiegu społecznego. Odmienne są także funkcje poszczególnych antroponimów – zadaniem imienia i nazwiska jest identyfikacja osoby, przezwisko z kolei jest nazwą fakultatywną, funkcjonująca często jako przejaw ekspresji i w zależności od składników konkretnego aktu komunikacji może mieć zarówno pozytywne, neutralne, jak i skrajnie negatywne zabarwienie, przy czym ma ono często zdolność apelatywnej charakterystyki osoby noszącej je poprzez nawiązanie do konkretnych wydarzeń, zjawisk czy okoliczności, w których powstało.

Imiona własne cechuje duża wariantowość form. W zależności od relacji łączącej uczestników komunikacji, odczuwanych przez nich emocji czy przynależności do określonej grupy społecznej są one używane w rozmaitych schematach. W zebranych materiale wyodrębniłam następujące:

- imię własne w formie metrykalnej w mianowniku,
- imię własne w formie pełnej w wołaczu,
- imię w formie pełnej w wołaczu z przydawką,
- imię w formie pełnej z przydawką w mianowniku,
- imię własne w formie pełnej w mianowniku z przydawką w wołaczu,
- imię w formie zdrobnionej lub spieszczonej w mianowniku,
- imię w formie zdrobnionej lub spieszczonej w wołaczu,
- imię w formie zdrobnionej lub spieszczonej w wołaczu z przydawką,

- imię żeńskie z końcówką zerową,
- imię żeńskie w formie augmentatywnej,
- imię i patronimik,
- imię w połączeniu z formą afektywną.

Imionom słowotwórczo pochodnym właściwe są rozmaite odcienie emocjonalne i stylistyczne. Zasadniczo można stwierdzić, że dominantą semantyczną zdrobnień jest znaczenie ‘miły’, jednak w określonym kontekście takie derywaty mogą równie dobrze wyrażać ironię lub lekceważenie. Z kolei formy metrykalne w zależności od okoliczności użycia mogą być zabarwione uroczyście lub żartobliwie. Głównym czynnikiem wpływającym na ekspresywne i stylistyczne zabarwienie nazw własnych jest ich usytuowanie w określonym kontekście.

Ponieważ trudno przejść obojętnie obok zagadnienia tłumaczenia antroponimów (stanowią one w końcu grupę nazw własnych), odnoszę się w tej części rozprawy m.in. do prac A. Cieślakowej i K. Hejwowskiego. W zebranych materiale uwidoczniły się różne techniki przekładu antroponimów – użycie ustalonych ekwiwalentów, translokacje, transpozycje, a nawet tłumaczenie, polegające na odniesieniu do stojących w tle apelatywów.

Przedmiotem kolejnego podrozdziału są inne nazwy osób stosowane w funkcji adresatywnej, czyli leksemy o znaczeniu ogólnym (typu *chłopaki, ludzie / ребята, люди*) oraz zwroty, które zawierają informację o tytułach, pełnionych przez adresata funkcjach czy zajmowanych przezeń stanowiskach (np. *pani doktor, panie dyrektorze / доктор, господин директор*). Przeprowadzona analiza porównawcza pokazuje, że w przypadku zwrotów adresatywnych przekład często nie odzwierciedla specyfiki języka wyjściowego.

Ostatni z podrozdziałów dotyczy zwrotów adresatywnych, które zostały określone mianem ekspresywnych. Co znamienne, nie wszystkie zaliczone do danej grupy jednostki leksykalne można jednoznacznie określić w ten sposób, gdyż zdarza się, że owa ekspresywność, rozumiana jako cecha znaku językowego, wyrażająca uczuciowy stosunek mówiącego do rzeczywistości, zostaje nabyta dopiero w określonym kontekście. Za wyrazistą właściwość wskazanej grupy zwrotów adresatywnych uważam ich różnorodność semantyczną. Bogatą liczebnie grupę tworzą leksemy prymarnie nazywające zwierzęta (np. *kotku, suko / котик, сука*) – można je określić jako neosemantyzmy, którym w wybranych kontekstach przypisano określoną wartość aksjologiczną, opierając się na konkretnych skojarzeniach i cechach semantycznych. Dość liczny zbiór tworzą też nominacje bezpośrednio charakteryzujące adresata wypowiedzi poprzez nawiązanie do jego cech fizycznych lub mentalnych (np. *maleńka, głuptasie / малышка, дурачок*). Jako pośredni

sposób chwaleń, obrażeń, wywierania presji itp., ekspresywne zwroty adresatywne wzmacniają wpływ mówiącego na adresata wypowiedzi, a oddziaływanie na odbiorcę w najbardziej skuteczny sposób to w końcu istota pragmatycznego charakteru ekspresywności. Główną cechą omówionej grupy zwrotów adresatywnych jest łączenie dwóch funkcji – ekspresywnej i impresywnej – przy jednoczesnym przesunięciu illokucji przywołania na dalszy plan.

Kolejnym elementem strukturalnym rozprawy jest podsumowanie zawierające zestawienia tabelaryczne wraz z komentarzami, przedstawiające wybrane prawidłowości zarejestrowane podczas badania w planie kontrastywnym.

W zakończeniu pracy zostały przedstawione rezultaty przeprowadzonej analizy porównawczej. Oczywiście różnicą między językiem polskim i rosyjskim jest obecność wołacza w paradygmacie rzeczownika polskiego i jego brak w systemie przypadków języka rosyjskiego. Choć funkcję wołacza w tym języku pełni mianownik, identyfikacja wokatywu nie sprawia trudności, gdyż wydzielenie przecinkami w tekście pisanym, a przede wszystkim odpowiednia intonacja wypowiedzi są jednoznacznymi wskaźnikami formy adresatywnej. Obserwuje się też zjawisko tzw. *nowego wołacza*, o czym wspomniałam wyżej.

Zebrany materiał pośrednio potwierdza, że oba porównywane języki oferują swoim użytkownikom duże możliwości w zakresie tworzenia zdrobnień i spieszceń. W tekście rosyjskim występują zarówno formy deminutywne i hipokorystyczne, które oddają brzmienie form oryginalnych (*Małgosiu* → *Малгося*, *Piotrusiu* → *Петрусь*), jak też warianty utworzone z wykorzystaniem sufiksów języka docelowego (*Martuniu* → *Марточка*, *Tomek* → *Томчик*). Zdarzają się sytuacje, kiedy metrykalnej formie imienia w tekście przekładu odpowiada derywat (*Elżbieta* → *Эля*), bądź odwrotne (*Kaśka* → *Катажюна*). Nie wpływa to z reguły na informacyjność przekładu, niemniej może być powodem rozbieżności w zakresie nacechowania wypowiedzi w każdym z tekstów. Charakterystyczne dla obu języków jest dodawanie do wokatywu zdesemantyzowanego zaimka *mój/мой*, który w takich połączeniach pełni rolę podobną do funkcji sufiksów zdrabniających, będąc środkiem zwiększenia ekspresji. Przeprowadzona analiza ujawnia niebagatelne znaczenie kontekstu, gdyż role poszczególnych jednostek języka, w tym zwrotów do adresata, nie są wyizolowane, lecz współlistnieją w rozmaitych powiązaniach w ramach konkretnego aktu komunikacji językowej.

Zwroty adresatywne to istotny element etykiety językowej, rozumianej jako zbiór przyjętych w danej społeczności zachowań werbalnych. W omawianej rozprawie zostały

porównane zwroty adresatywne niezintegrowane składniowo wybrane z tekstów współczesnej polskiej prozy z ekwiwalentami zastosowanymi w przekładzie na język rosyjski. To, oczywiście, tylko jeden z wielu problemów badawczych, jakich dostarcza zagadnienie form adresatywnych. Ich różnorodność semantyczna i funkcjonalna stwarza bowiem szerokie spektrum problemów lingwistycznych, zarówno w odniesieniu do jednego języka, jak i w ujęciu porównawczym.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

5. 1. Publikacje

Prowadzone przeze mnie badania mają charakter konfrontatywny polsko-rosyjski, dotyczą wybranych zagadnień z zakresu składni, semantyki, przekładoznawstwa i pragmatyki językowej. Jestem autorką dwóch monografii oraz około 60 innych prac naukowych opublikowanych w kraju i za granicą, z czego 20 ukazało się zanim uzyskałam stopień doktora. Publikacje te można podzielić na kilka bloków tematycznych.

Publikacje poświęcone zagadnieniu subiektu semantycznego

Większość moich prac poświęconych zagadnieniu subiektu semantycznego opublikowałam przez uzyskaniem stopnia doktora. Za podstawę teoretyczną omawianej serii publikacji przyjął założenia G.A. Zołotowej i w oparciu o jej stanowisko subiektem semantycznym nazywam komponent organizujący semantyczną strukturę zdania, do wyrażania którego służą jednostki leksykalne o znaczeniu konkretnym – nie abstrakcyjnym, relewantne poprzez wskazywanie na określony element rzeczywistości. Zarówno w języku polskim, jak i rosyjskim, subiekt semantyczny może być wyrażony wprost (imienną częścią mowy w mianowniku), jak też formą przypadku zależnego. Innym sposobem realizacji subiektu jest jego uwarunkowanie kontekstualne – informacja o nosicielu cechy predykatywnej nazwanej w konkretnym zdaniu może być zawarta w otoczeniu tekstowym, na przykład w osobowych formach czasownika, wskazujących jednoznacznie na wykonawcę czynności bądź nosiciela stanu. W obu porównywanych językach występują też zdania, w których subiekt nie został wyrażony eksplicytnie ani w ich strukturze, ani nawet w otoczeniu

tekstowym, czego przyczyną może być uogólniony charakter tego komponentu lub brak informacji na temat jego denotatu.

Badania dotyczące subiektu semantycznego prowadziłam z wykorzystaniem materiału wyekscerpowanego z tekstów prozy rosyjskiej i jej polskich tłumaczeń. Korpus empiryczny tworzą zdania z wybranymi predykatywami modalnymi (*можно, надо, нельзя, нужно, необходимо, невозможно* i in.) i wartościującymi:

- pod względem emocjonalnym (np.: *приятно, весело, жаль, обидно*),
- pod względem estetycznym (np.: *красиво, неплохо*),
- pod względem moralnym (np.: *стыдно, неприлично, грех*),
- pod względem racjonalnym (np.: *трудно, пора, время*)

oraz polskie ekwiwalenty przekładowe wskazanych jednostek leksykalnych. Decyzja o wykorzystaniu takiego materiału faktograficznego wynikała z faktu, że konstrukcje z predykatywem nie dopuszczają obecności podmiotu gramatycznego, czyli formy imiennej w mianowniku. Problem realizacji subiektu w zdaniach, w których nie jest możliwe wykorzystanie najbardziej typowej dla niego formy, uznałam za ciekawy i zasługujący na uwagę. Łącznie opublikowałam 23 szkice na ten temat, m.in.: *Семантический субъект как объект лингвистического описания, Семантический субъект в русских безличных односоставных предложениях и в их польских эквивалентах, Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach bezosobowych ze słowem надо в порównaniu z językiem polskim, Семантический субъект и его надежные реализации, Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach typu можно + infinitivus в порównaniu z językiem polskim, О subieckie semantycznym w rosyjskich zdaniach typu „Мне необходимо тебя видеть срочно”, Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach typu „Никому нельзя верить” в порównaniu z językiem polskim, Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach typu „Дальше ехать невозможно” i в их польских эквивалентах przekładowых, Subiekt semantyczny w rosyjskich zdaniach z predykatywem wartościującym dodatnio pod względem emocjonalnym в порównaniu z językiem polskim.*

Prace te ukazały się w czasopismach ("Przegląd Rusycystyczny", „Acta Universitatis Lodziensis. Folia Linguistica Rossica”, „Studia Rossica Posnaniensia”, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Glottodydaktyka”), w monografiach i tomach pokonferencyjnych w kraju i za granicą (Rosja, Łotwa).

Wyniki analiz zamieszczone w artykułach poświęconych problemowi subiektu semantycznego stanowiły przyczynek do badań prowadzonych w ramach przygotowywania rozprawy doktorskiej i późniejszej monografii *Subiekt semantyczny w zdaniach z*

predykatywami modalnymi i wartościującymi. Konfrontacja rosyjsko-polska (Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2013). Należy jednak podkreślić autonomiczny charakter wskazanej publikacji zwartej, spójną metodologię i ujednolicony materiał badawczy.

Uogólniając wnioski z omawianego cyklu prac, można stwierdzić, że wśród przypadków zależnych najczęstszym sposobem eksplicytnej realizacji subiektu semantycznego we wskazanym typie zdań rosyjskich jest celownik (por. *Нам нужно идти. Им было стыдно*). W tekście polskiego przekładu znaczenie niesione przez rosyjskie predykatywy jest często przekazywane w zdaniach z osobową formą czasownika, którą można uznać za wykładnik subiektu (por. *Musimy już iść*). W analizowanych konstrukcjach rosyjskich i ich polskich ekwiwalentach tekstowych najczęstszym sposobem formalnej realizacji subiektu jest uwarunkowanie kontekstualne.

Publikacje dotyczące przekładu predykatywów

Zainteresowanie tekstowymi odpowiednikami rosyjskich słów kategorii stanu w tekście polskim i ekwiwalentami polskich predykatywów w tłumaczeniu na język rosyjski pojawiło się w pewnym sensie jako logiczna konsekwencja prowadzonych badań nad subiektem w konstrukcjach konstytuowanych przez te wyrazy. Niekwestionowaną inspiracją okazała się też monografia M. Mocarz *Predykatywy leksykalne w konfrontacji przekładowej*.

Rezultaty obserwacji wybranych rosyjskich i polskich predykatywów jako środków przekazu znaczeń modalnych i wartościujących opublikowałam w formie dwóch rozdziałów monografii: *Russian Evaluative Predicatives and their Polish Translation Equivalents*, *Rosyjskie predykatywy wyrażające modalne znaczenie możliwości/niemożliwości i ich polskie ekwiwalenty*, trzech artykułów: *Русские переводные эквиваленты польского модального предикатива можно*, *Rosyjskie odpowiedniki przekładowe polskiego predykatywu trzeba*, *Realizacje tekstowe rosyjskich predykatywów wartościujących dodatnio pod względem emocjonalnym w przekładzie na język polski* („Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Glottodydaktyka”, „Acta Polono-Ruthenica” „Podkarpackie Forum Filologiczne. Seria: Językoznawstwo”) oraz trzech szkiców w tomach konferencyjnych: *Polskie realizacje tekstowe rosyjskich predykatywów wartościujących pod względem racjonalnym*, *Предикативы как средство выражения модальных и оценочных отношений*, *Rosyjskie odpowiedniki przekładowe polskiego predykatywu „warto”*).

Predykatywy traktuję jako funkcjonalną klasę leksemów, do której można zaliczyć wyrazy odnoszące się do różnych części mowy, wyrażające stany i stosunki modalne. Ich funkcja syntaktyczna sprowadza się do funkcji orzeczenia w zdaniach bez podmiotu mianownikowego – są to zatem jedyne obligatoryjne i jednocześnie najbardziej istotne komponenty takich zdań. Możliwość przekazu znaczenia predykatywów modalnych i wartościujących za pomocą czasowników (*Как ему не стыдно валяться в ногах у нее и умолять [...] → Jak on się nie wstydzi tarzać się u jej nóg i błagać [...]*), przymiotników (*Мне спать нужно. → Mnie jest sen potrzebny.*) czy innych części mowy generuje rozbieżności w zakresie struktury zdań obu języków i funkcji składniowych pełnionych przez poszczególne leksemy. Sposobność wyboru środków przekazu określonego znaczenia jest realna, gdyż praktycznie każdy język naturalny dysponuje wieloma formami dla realizacji jednej funkcji. Ponadto decyzje leksykalne nie muszą być obligatoryjnie podyktowane wymogami normatywnymi języka docelowego, ale mogą równie dobrze zależeć od preferencji stylistycznych samego tłumacza.

Publikacje poświęcone wybranym czasownikom performatywnym

Na gruncie zainteresowań pragmatyką językową przygotowałam siedem artykułów również z tego zakresu. Pięć z nich poświęcona jest analizie rosyjskich odpowiedników przekładowych wybranych polskich czasowników performatywnych: *Pozycja polskiego performatywu przepraszam i jego rosyjskich ekwiwalentów w strukturze repliki dialogu, Перформатив переpraszam и его русские переводные эквиваленты – семантика, синтаксис, прагматика, Русские переводные эквиваленты польского перформативного глагола прошу, Rosyjskie ekwiwalenty przekładowe performatywu przepraszam, Rosyjskie ekwiwalenty przekładowe performatywu dziękuję*. Dwa pozostałe szkice dotyczą funkcjonowania opisywanych performatywów w strukturze wybranych aktów mowy: *О средствах увеличения иллокутивной силы речестивных речевых актов (на примере польского и русского языков), Перформатив dziękuję в речевом акте отказа (по сравнению с русским языком)*. Wymienione prace zostały opublikowane w czasopiśmie „Acta Universitatis Lodzianis. Folia Linguistica Rossica” i „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego, Seria Filologiczna. Glottodydaktyka” oraz jako rozdziały monografii.

Poddane analizie kontrastywnej na materiale tworzonym przez dwuteksty literackie performatywy *прошу, dziękuję i przepraszam* stanowią, w mojej ocenie, podwójnie interesujący obiekt badań lingwistycznych. Wymienione formy czasowników służą bowiem

nie tylko jako wykładniki aktów mowy podziękowania, prośby i przeproszenia, ale są jednocześnie istotnymi elementami repertuaru form grzecznościowych w każdym z porównywanych języków. Można zauważyć, że wymienione czasowniki w pewnym sensie wyodrębniają się z paradygmatu, wyróżniając się na jego tle częstotliwością użycia do tego stopnia, że bywają niekiedy postrzegane jako samodzielne jednostki leksykalne.

Obserwacja zebranego materiału faktograficznego pokazała, że najczęstszym odpowiednikiem performatywu *dziękuję* jest niezachowujący tożsamości morfologicznej leksem *спасибо*. W przypadku czasownika *przepraszam* w tekście rosyjskiego przekładu szeroko używane są *простил/простила*, *извинил/извинила* i wyrażenie *прошу прощения*, natomiast znaczenie performatywu *proszę* jest z reguły przekazywane przez partykułę *пожалуйста* i formę *поуи* oraz czasowniki w trybie rozkazującym. Takie wnioski nie są co prawda zaskakujące, gdyż okazuje się, że repertuar ekwiwalentów tekstowych jest w zasadzie spójny z odpowiednikami proponowanymi przez słowniki dwujęzyczne, niemniej poszczególne sytuacje użycia ujawniają zależności kontekstualne, pozwalają wyodrębnić intensyfikatory illokucyjnej siły wypowiedzi, są niewyczerpanym źródłem ciekawych obserwacji. Ponadto warto podkreślić, że wymienione performatywy wykorzystywane są również w strukturze innych aktów mowy – jako przykład może posłużyć polski czasownik *dziękuję* i odpowiadająca mu rosyjska partykuła *спасибо*, które w obu językach stanowią częsty sposób grzecznego wyrażania odmowy.

Wśród wspomnianych intensyfikatorów można wyodrębnić składniowe i leksykalne sposoby wzmocnienia znaczenia. Do składniowych odnoszą się powtórzenia, nagromadzenie czasowników, natomiast do leksykalnych – obecność zwrotów adresatywnych, odpowiednich przysłówków, dopełnień wyrażonych zaimkami osobowymi, które kierują akt mowy bezpośrednio do rozmówcy (np. *dziękuję ci / спасибо тебе*, *proszę cię / прошу тебя*). Należy też pamiętać o uwarunkowaniu kontekstualnym replik, bowiem zawarte w tekście narracyjnym wzmianki o przejawach komunikacji niewerbalnej również dostarczają istotnej informacji w tym zakresie.

Publikacje poświęcone leksykalnym wykładnikom emocji i uczuć

Emocje, których doświadczamy każdego dnia, to ciekawe i różnorodne pole badawcze nie tylko dla psychologów, ale również dla językoznawców. Język ludzki można bowiem uznać za swoiste ogniwo, które łączy świat wewnętrzny człowieka z otaczającą go rzeczywistością. Temat emocji w języku, zagadnienia emotywności, ekspresywności tekstu

stanowią niezwykle interesujący obiekt obserwacji lingwistycznych, zarówno w obrębie jednego języka, jak i w ujęciu porównawczym.

Przedmiotem moich zainteresowań były głównie leksykalne wykładniki emocji języka wyjściowego (oryginału) i ich ekwiwalenty przekładowe w języku docelowym. Znalazło to wyraz w sześciu publikacjach: *Leksem miłość i jego rosyjskie odpowiedniki przekładowe – funkcje składniowe, językowy obraz uczucia*, *Лексические показатели отрицательных эмоций в русском тексте по сравнению с польским переводом*, *Polskie odpowiedniki przekładowe rosyjskiego leksemu рад*, *Лексические показатели положительных эмоций (на материале книги О. Робски „День счастья – завтра” по сравнению с польским переводом)*, *Лексические показатели чувства радости в русском тексте по сравнению с польским переводом*, *Leksykalne wykładniki wybranych emocji negatywnych w rosyjskojęzycznej wersji utworu Katarzyny Grocholi „Upoważnienie do szczęścia”*. W kolejnych trzech szkicach opisałam funkcje składniowe wybranych leksemów emotywnych w badanych językach: *Синтаксические функции лексемы счастье и ее русские переводные эквиваленты*, *Funkcje składniowe rosyjskich wykładników leksykalnych wybranych emocji negatywnych w porównaniu z językiem polskim*, *Funkcje składniowe leksemu radość i jego rosyjskie ekwiwalenty przekładowe*. Jedno opracowanie poświęcone jest leksykalnym wykładnikom emocji w jednym języku – rosyjskim: *Русские прилагательные и наречия со значением положительных эмоций (на корпусном материале)*.

Wymienione wyżej prace publikowałam w monografiach i tomach pokonferencyjnych w Polsce i za granicą (Czechy, Hiszpania), a także w czasopiśmie polskich („Acta Polono-Ruthenica”, „Acta Universitatis Lodzianis. Folia Linguistica Rossica”, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Glottodydaktyka”) i zagranicznych („Studia Russica” – Węgry).

Mimo iż języki polski i rosyjski łączy bliskie pokrewieństwo i można w nich odnaleźć leksykę emotywną o zbliżonym brzmieniu i takim samym znaczeniu (por. *radosny – радостный*, *żal – жаль*), w tekście przekładu często stosowane są inne rozwiązania. Podobna bywa również budowa zdania polskiego i rosyjskiego, jednak w tłumaczeniu nie zawsze używane są analogiczne struktury. Poza tym konceptualizacja pojęć abstrakcyjnych, do których niewątpliwie zaliczają się stany emocjonalne człowieka, jest uwarunkowana kulturowo, co znajduje odzwierciedlenie w językowym obrazie świata – uczucia i emocje mogą być odmiennie pojmowane przez użytkowników różnych języków.

Wymieniona grupa publikacji obejmuje przede wszystkim opracowania poświęcone wybranym leksykalnym wykładnikom pozytywnych i negatywnych emocji w języku polskim i ich rosyjskim odpowiednikom przekładowym. Materiał faktograficzny został zaczerpnięty z tekstów współczesnej prozy obyczajowej oraz jej tłumaczenia na drugi z porównywanych języków, a także z korpusu internetowego. Analizie podlegają głównie sposoby przekazu znaczenia emotywnego w drugim języku oraz funkcje składniowe pełnione przez leksykalne markery emocji i uczuć. Oprócz tego uwaga kierowana jest na elementy językowego obrazu wybranych emocji pozytywnych i negatywnych. Główny cel zaliczonych do danego bloku prac sprowadza się do ujawnienia podobieństw i różnic w zakresie jednostek leksykalnych służących do wyrażania i nazywania emocji w języku polskim i rosyjskim.

Pragnę nadmienić, że dalszą działalność naukową zamierzam poświęcić badaniom dotyczącym tego obszaru. Dotychczasowe publikacje miały charakter wybiórczy, stanowiły pośrednią próbę poszukiwania metodologii. W najbliższej przyszłości zamierzam kontynuować analizę leksykalnych wykładników emocji pozytywnych i negatywnych w języku polskim i rosyjskim w sposób usystematyzowany – ujednoczyć podejście metodologiczne i skonkretyzować źródła materiału badawczego.

Publikacje na temat zwrotów adresatywnych

Ostatni blok tematyczny (16 pozycji) stanowią opracowania ściśle związane z tematem monografii zgłaszanej jako osiągnięcie naukowe.

W obrębie tego cyklu znajdują się szkice poświęcone formom adresatywnym w strukturze dialogu na materiale językowym zaczerpniętym z konkretnych książek: *Обращение в структуре диалога (на материале романа К. Грохولي „Nigdy w życiu” и его перевода на русский язык)*, *Обращение в структуре диалога (на материале романа И. Хмелевской „Klin” и его перевода на русский язык)*, *Обращение в структуре диалога (на материале романа Я. Вишневого „S@motność w sieci” и его перевода на русский язык)*). Inne prace z kolei wkraczają na obszar pragmatyki językowej, jako że poddają w nich analizie adresatywy w konkretnych aktach (podziękowanie, prośba, przeproszenie) czy typach aktów mowy (akty dyrektywne), np.: *Экспрессивные обращения в структуре речевых актов просьбы, благодарности и извинения (на примере польского и русского языков)*, *Аффективные обращения в структуре директивных актов речи (на материале польского и русского языков)*. Oprócz tego są opracowania, w których rozpatrywałam konkretne grupy leksemów (imiona własne, terminy pokrewieństwa), np.: *Личное имя в*

функции обращения (на материале польских литературных текстов и их перевода на русский язык), Термины pokrewieństwa w funkcji zwrotów adresatywnych (na materiale języka polskiego i jego rosyjskiego przekładu), Обращения к близким людям в польском и русском языках, Русские переводные соответствия польских обращений, выраженных терминами родства. Godny uwagi jest też zbiór prac poświęconych ekspresywnym zwrotom do adresata: O wybranych ekspresywnych zwrotach adresatywnych (na podstawie polskich tekstów literackich i ich rosyjskich przekładów), Место экспрессивных адресативов в структуре вопросительного предложения.

Pierwsze prace z tego zakresu poświęcałam afektonimom, czyli intymnym przezwiskom, jakimi ludzie obdarzają członków rodziny, partnerów życiowych, bliskich przyjaciół: *Rosyjskie ekwiwalenty tekstowe polskiego afektonimu „kochanie”, O afektonimach w języku polskim i rosyjskim, Rosyjskie ekwiwalenty tekstowe polskich afektonimów.* Jednak z biegiem czasu przyjąłm nieco bardziej sceptyczne stanowisko wobec tego terminu, wybierając pojęcie *ekspresywne zwroty adresatywne* jako bardziej adekwatne, rozwiewające wątpliwości terminologiczne, która unaoczniam w monografii.

Omawiane eksploracje stanowią oczywisty przyczynek do powstania rozprawy zgłaszanej jako osiągnięcie naukowe, niemniej chciałabym podkreślić jej autonomiczny charakter, ujednolicony aparat metodologiczny i odrębność materiału faktograficznego. W nielicznych przypadkach nawiązuję do swoich wcześniejszych badań, o czym informuję w przypisach.

Rezultaty moich badań poświęconych zwrotom adresatywnych zostały opublikowane, jak już wspomniałam, w monografii autorskiej, a także w monografiach zbiorowych i tomach pokonferencyjnych wydanych w kraju i za granicą (Rosja, Kazachstan) oraz czasopismach polskich („Acta Universitatis Lodzianis. Folia Linguistica Rossica”, „Zeszyty Naukowe Uniwersytet Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Glottodydaktyka”) i zagranicznych („Rossica Olomucensia” – Czechy).

Podsumowanie

Wspólnym mianownikiem większości moich prac jest dwutekst, czyli rozpatrywane łącznie teksty przekładu i oryginału. Ponadto zwracam szczególną uwagę na rolę kontekstu, który niejednokrotnie modyfikuje znaczenie jednostek leksykalnych, pozwala dostrzec metaforyczny bądź ukryty sens wypowiedzi.

Bibliografia

Bańko M, Zygmunt A., *Czule słówka. Słownik afektonimów*, Warszawa 2011.

- Catford J.C., *A Linguistic Theory of Translation. An Essay in Applied Linguistics*, London 1965.
- Cieślakowa A., *Jak „ocalić” w tłumaczeniu nazwy własne?* [w:] *Między oryginałem a przekładem*, II, *Przekład, jego tworzenie się i wpływ*, red. M. Filipowicz-Rudek, J. Konieczna-Twardzikowa, Kraków 1996, s. 311–320.
- Czapiga Z., *O ekspresywności wypowiedzi emotywnych (na materiale języka rosyjskiego i polskiego)*, „Folia Linguistica Rossica” 11, 2015, s. 19–27.
- Hejwowski K., *Iluzja przekładu: przekładoznawstwo w ujęciu kontrastywnym*, Katowice 2015.
- Lewicki R., *Zagadnienia lingwistyki przekładu*, Lublin 2017.
- Łobodzińska R., Tomczak L., *Współczesne przymiotniki polskie. Analiza formalna i znaczeniowa*, Wrocław 1988.
- Mocarz M., *Przydatki leksykalne w konfrontacji przekładowej*, Lublin 2005.
- Tomiczek E., *System adresatywny współczesnego języka polskiego i niemieckiego. Socjolingwistyczne studium konfrontacyjne*, Wrocław 1983.
- Zimnowoda J., *Opozycja homo – animal w ekspresywnych zwrotach językowych* [w:] *Język a Kultura*, tom 15, *Opozycja homo – animal w języku i kulturze*, red. A. Dąbrowska, Wrocław 2003, s. 103–115.
- Золотова Г.А., *Коммуникативные аспекты русского синтаксиса*, Москва 2007.
- Новиков Л.А., *Семантика русского языка*, Москва 1982.
- Полонский А.В., *Категориальная и функциональная сущность адресатности*, Москва 1999.

5. 2. Konferencje naukowe

Oprócz publikowania wyników prowadzonych badań inną formą mojej działalności był czynny udział w konferencjach naukowych. Dotychczas wygłosiłam referaty na 41 konferencjach – 32 w kraju (większość z nich miała międzynarodowy zasięg) i 9 zagranicą (Czechy, Hiszpania, Łotwa, Rosja, Węgry). Szczegółowy wykaz konferencji znajduje się w załączniku nr 4.

5. 3. Inne informacje dotyczące działalności naukowej

Jako młody naukowiec realizowałam projekty badawcze na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Rzeszowskiego dofinansowane ze środków MNiSW:

- *Zwrot adresatywny w strukturze aktu mowy* (DWF-41-6/MK/2015/12),
- *Zwrot adresatywny – konfrontacja polsko-rosyjska* (DWF-41-6/MK/2016/21),
- *Leksykalne wykładniki emocji w tekście rosyjskim i polskim* (DWF-41-6/MK/2017/33),
- *Zwrot adresatywny w strukturze dialogu* (DWF-41-6/MK/2018/06).

Od 2016 r. jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Rusycystycznego.

Od 1 października 2018 r. do 31 marca 2019 r. odbywałam pobyt naukowy w Katedrze Przekładoznawstwa Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie pod opieką prof. dra hab. Tadeusza Szczerbowskiego.

W 2019 r. decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego otrzymałam stypendium dla wybitnych młodych naukowców (decyzja nr 1211/E-546/STYP/14/2019 z dn. 14.11.2019 r.).

Jestem kierownikiem projektu badawczego *Język i literatura rosyjska w przestrzeni interkulturowej* w ramach programu MNiSW *Doskonała Nauka* (nr umowy DNK/SP/461567/2020, czas trwania: 1.06.2020–31.05.2021). Projekt otrzymał pełne wnioskowane dofinansowanie w kwocie 43 179,00 zł.

W 2020 r. decyzją Rady Naukowej Kolegium Nauk Humanistycznych UR zostałam powołana na promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr Mileny Kiper. Praca doktorska pt. *Konceptualizacja miłości w języku polskim i języku rosyjskim* powstaje pod kierunkiem prof. dr hab. Zofii Czapigi.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

6. 1. Praca dydaktyczna

Jako nauczyciel akademicki prowadziłam zajęcia z następujących przedmiotów: *gramatyka opisowa języka rosyjskiego (morfologia, składnia), gramatyka funkcjonalna języka rosyjskiego, pragmatyka językowa, psycholingwistyka, przekład ustny i pisemny, translatoryka polsko-rosyjska, translatoryka tekstów specjalistycznych, lingwistyka tekstu, praktyczna nauka języka rosyjskiego* oraz językoznawcze seminaria licencjackie i magisterskie. Recenzowałam też prace licencjackie i magisterskie. Moja praca dydaktyczna jest wysoko oceniana w ankietach studenckich (średnia za lata 2018–2020 wynosi 4,98).

W ramach programu Erasmus+ odbyłam wyjazdy w celach dydaktycznych, podczas których prowadziłam zajęcia ze studentami:

- na Uniwersytecie Karola w Pradze (24–26 kwietnia 2018 r.),
- w Międzynarodowej Akademii Bałtyckiej w Rydze (21–23 maja 2019 r.).

W celu doskonalenia warsztatu dydaktycznego odbyłam cykl szkoleń:

- szkolenie *Ochrona własności intelektualnej (jednodniowe)* – 2012 r.,
- szkolenie *Zastosowanie metod statystycznych w procesie dydaktycznym* (40 godzin) – 2013 r.,

- szkolenie *Krajowe Ramy Kwalifikacji. Weryfikowanie i wdrażanie programów kształcenia zgodnie z KRK i aktualnymi regulacjami prawnymi* (16 godzin) – 2013 r.,
- szkolenie *Emisja głosu* (40 godzin) – 2013 r.,
- szkolenie *Edukacyjne zastosowanie bloga w pracy nauczyciela na przykładzie platformy WordPress* (20 godzin) – 2013 r.,
- szkolenie *Aktywne metody nauczania w pracy z grupą* (40 godzin) – 2013 r.,
- szkolenie *Umiejętności interpersonalne* (40 godzin) – 2013 r.,
- szkolenie z zakresu dydaktyki szkoły wyższej – 2019 r.,
- szkolenie z zakresu tworzenia kursów e-learningowych (30 godzin) – 2020 r.;
- szkolenie świadomościowe dotyczące problemów osób z niepełnosprawnością (8 godzin), 2020, 2021 r.

6. 2. Działalność organizacyjna

Od 1 lutego 2018 r. pełnię funkcję kierownika Zakładu Językoznawstwa Porównawczego w Instytucie Filologii Rosyjskiej/Katedrze Rusycystyki Uniwersytetu Rzeszowskiego (poprzedni kierownicy – prof. dr hab. Zofia Czapiga, prof. dr hab. Marian Bobran). W okresie od 1 lutego do 30 września 2018 r. pełniłam funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Filologii Rosyjskiej ds. Organizacyjnych.

Obecnie, od października 2019 r., jestem członkiem zespołu programowego kierunku *filologia rosyjska* w Katedrze Rusycystyki, a w poprzedniej strukturze uczelni byłam członkiem Komisji ds. Opracowywania Programów Studiów zgodnie z KRK oraz Komisji ds. Oceny Jakości Kształcenia w Instytucie Filologii Rosyjskiej. W roku akad. 2017/18 byłam członkiem Wydziałowego Zespołu ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia oraz Komisji ds. Oceny Programów Kształcenia. Od początku 2018 r. do końca września 2019 r. byłam członkiem Rady Wydziału Filologicznego, a w roku akad. 2019/2020 – członkiem Rady Instytutu Neofilologii. Ponadto brałam udział w przygotowaniu raportu samooceny dla Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Oprócz wyżej wymienionych zadań wykonywałam też inne prace w ramach działalności Katedry/Instytutu Filologii Rosyjskiej/Katedry Rusycystyki;

- opiekun roku,
- członek komisji egzaminacyjnej w procesie rekrutacji na studia,
- opiekun Slawistycznego Koła Naukowego w roku akad. 2020/2021,
- koordynator bloku przedmiotów translatorycznych w Katedrze Rusycystyki,

– tworzyłam stronę internetową Instytutu Filologii Rosyjskiej/Katedry Rusycystyki UR, prowadziłam ją od lutego 2018 r. do lutego 2020 r.;

– kilkakrotnie przygotowywałam harmonogram zajęć,

– byłam członkiem komitetu organizacyjnego I Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Język i literatura rosyjska w przestrzeni interkulturowej* (Rzeszów, 16–17.05.2019 oraz XXIII Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Русистика и современность* (Rzeszów, 15–17.10.2020);

– w 2010 r. (jako doktorantka) byłam współpomysłodawcą i członkiem komitetu organizacyjnego Ogólnopolskiej Konferencji Doktorantów-Filologów *FILOLOGICZNE KONTEKSTY WSPÓŁCZESNOŚCI: JĘZYK, LITERATURA, DYDAKTYKA* (Rzeszów, 24.09.2010 r.), następnie przewodniczącą komitetu organizacyjnego III edycji tej konferencji (13.09.2018 r.) i sekretarzem IV edycji (19.09.2019 r.).

6.3. Działalność popularyzatorska

W ramach działalności popularyzatorskiej publikowałam sprawozdania z konferencji oraz recenzje monografii autorskiej, skryptu i tomu pokonferencyjnego (wykaz w załączniku nr 4).

Współpracowałam z Samorządem Studentów Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Rzeszowskiego w ramach II Warsztatów Tłumaczeniowych organizowanych w dniu 5.04.2021 r.

Od kilku lat biorę aktywny udział w przygotowaniu organizowanego przez zatrudniającą mnie jednostkę Festiwalu Języka Rosyjskiego (opracowanie i sprawdzanie testów konkursowych, prowadzenie konkursów, organizacja cateringu, przygotowanie upominków dla uczestników wydarzenia).

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

.....
Anna Rudyk

(podpis wnioskodawcy)